

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

In quibus aberrant illi, qui falsam sectantur libertatem: & de vera
discretione ac recto ordine. Capvt XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

VER. Verum id est, quod ad certam possessionem & perfectam eiusdem cognitionem attingit. Quod enim hic degustatur, illic perfectum capitur sicuti est, & ut potest utcunque intelligitur in hac vita. DISC. Is qui sempiternum suum Nihilum utcunque intelligere incipit non per mentis excessum, sed ex auditu duntaxat, ac sine hoc ipso per imagines introceptas, quibus illi faciendum incumbit? VER. Quisquis nondum id adeptus est intelligentiæ, ut capiat supernaturaliter, quid sit antedictum Nihilum, in quo cuncta secundum suam proprietatem nihil fiunt, is cuncta sinat id esse quod sum, quicquid illi occurrat, & communi Ecclesiæ Catholicæ assertioni ac dogmatibus acquiescat. Ut est cernere per plures simplices, eosque pios homines, qui vitam agant laudabilem de DEO gratiam atque sanctam, nec tamē huc vocati & perducti sint. Sed quo quis propius huc accedit, eo melius. Qui verò certam est assertus horum veritatem, is ei innitatur, nec dubitet se in recto constitutum itinere. Hæc enim veritas cum diuinis literis consentit. Alioquin periculosum fuerit eam sequi. Si quis enim hæc in parte negligens sit, is vel in desperationem, vel inordinatam securitatem deuoluitur.

In quibus aberrant illi, qui falsam sectantur libertatem: & de vera discretione ac recto ordine.

CAPVT XI.

Dominica quadam die, clara luce sedit Discipulus intro receptus & cogitabundus. Cumq;

Cumque animi quodam interno silentio, & tranquillitate potiretur, species quædam rationalis vel intellectualis hominis ei occurrit, qui verbis erat acutus & subtilis, sed factis & vita nihil erat exercitatus, abundabatque mira quadam foris sese prodere gestiente perspicacitate. Eam hominis speciem ob inusitatum illius loquendi modum, placet hîc ferum vel monstruosum hominem, vel potius monstrum appellare. Viso igitur monstro, ait ille Discipulus: Vnde venis? Respondit MONSTRUM: nunquam inde recessi. DISCIP. Quid es tu? MON. Nihil sum. DISC. Quid tibi vis? MON. Nihil volo. DISC. Mira loqueris. Dic qui voceris. MON. Anonymum, equidem monstrum appellor. DISC. Rectè tu quidem monstrum diceris, quando verbis adeo monstruosis ac peregrinis vteris. Dic quis tuæ sit scopus intelligentiæ vel rationis. MON. Ociosa libertas. DISC. Ecquid tu vocas ociosam libertatem? MON. Dum quis pro suæ voluntatis libidine vivit absque contradictione, absq; vlla præteriti vel futuri consideratione & sollicitudine. DISCIP. Procul aberras à veritatis tramite. Eiusmodi nanque libertas ab omni hominem salute abducit, & vera cum libertate priuat. Nondum discernere nouisti veram à falsa libertate: Equidem de vera libertate loquor: tu contra de falsa loqueris. Erras igitur. Qui enim discretionem caret, is nec ordinem seruat. Quicquid autem verum ordinem non habet, vno obnoxium est. Vnde ipse Dominus Iesus ait: *Qui facit peccatum, seruus est peccati. Qui vero pura conscientia, & custodita viuendi ratio-*

Falsa libertas quæ.

Ioan. 8.

Quis vera libertate potitur.

Ioan. 8.

Ordinatum aut inordinatum quid.

ratione ingreditur in Christum, seipsum ex animo resignando, is veram obtinet libertatem, ut idem Dominus affirmat: Si filius vos liberaverit, verè liberi eritis. **MON.** Quid tu ordinatum vel inordinatum appellas? **DISC.** Ordinatam ego dico, cum ex ante memoratis virtutibus, & ad rem pertinentibus nihil omittitur, neque foris neque intus. Inordinatum vero sentio, si quid horum prætermittatur. **MON.** Ociosa libertas his omnibus nuncium remittere, eaque neglectui habere debet. **DISC.** Et temeritas cum omni veritate pugnat è diametro, estque similis falsæ libertati: utpote quæ illum deserit ordinem, quem æternum illud Nihilum quod Deus est, quadam generant fecunditate, vel communicandi ratione rebus omnibus attribuit. **MON.** Quisquis in hoc æterno Nihilo redijt in nihilum, discretio non novit. **DISC.** Sempiternum illud Nihilum quod cunctis bene constitutis mentibus vel cui libet rectæ rationi satis constat, non ideo nihilum dici, quod non sit, sed ob excellentissimam suam essentiam, hoc, inquam, nihilum in seipso minimum distinctionis habet secundum essentiam: quatenus verò fecundum est, ex se ipso rerum omnium ordinata proficiscitur discretio. Nec unquam adeo homo in hoc nihilum redigitur in nihilum, quin sensibus eius propriæ originis discretio, & rationi suæ electio maneat, tametsi in primo suo fundo hæc non attendantur, vel respiciantur. **MON.** Quid dicitur quod cuncta hæc non aliunde quam in eodem & ex eodem fundo capiuntur? **DISC.** Id rectè fieri non possit. Non enim in eo duntaxat fundus

sunt, sed etiam in seipso totus homo est creata
 quaedam essentia, manetque id quod est. Atque ita et-
 iam accipi debet. Quod si ita discretioni destitui
 diceretur secundum essentiam, sicut profertur,
 non posset tolerari: sed id non fit, ut supradictum
 est: cuius debet apud nos semper esse sanum dis-
 crimine. **MON.** Ex alijs didici, eximium quen-
 dam doctorem omnem rejicere discretionem,
DIS. Quod tu dicis omne eum discrimen nega-
 re, si id de diuinitate accipis, posset intelligi, lo-
 qui eum de personarum discretionem in fundo
 uentis, ubi non sunt distinctae personae, sed
 non quatenus mutua est inter ipsas relatio: ubi
 proculdubio personalem distinctionem admittunt.
 Sin verò de hominis in Deum recepti de-
 finitio id intelligis, inde iam superius dictum
 est, ut hoc accipiendum sit non secundum essen-
 tiam, sed nostrum dicendi modum. Simul etiã
 hic aduertas, aliud esse separationem, aliud di-
 stinctionem: ut notum est, corpus uiuum ab a-
 nima non separari, cum sit anima inserta cor-
 pori, nec possit uiuere corpus ab anima separa-
 tum: sed distincta est anima à corpore: neque e-
 nim corpus est anima, nec anima corpus est. Ita
 ego sentio rem nullam posse ab illa simplici es-
 sentia separari, cum ea rebus omnibus essentia
 subministrat: sed distinguuntur utique à Deo,
 quando diuina essentia non est eadem cum la-
 pidis essentia, nec ediuerso: neque unius crea-
 turæ essentia, etiam alterius est essentia. **MON.**
 Sic idem Doctor quodam loco in hunc modum:
 Christus Dominus unigenitus filius est, nec re-
 generatur. **DIS.** Ipse nimirum est filius Patris
 naturalis & consubstantialis, ut qui ex ipsa
 patris.

Separatio &
 distinctio
 quid differant.

Hebr. 1.
Gen. 1.

patris substantia gignitur. Sed nos homines non sumus filij naturales Dei. Nostra ergo generatio potius regeneratio dicitur, eò quòd à naturæ eius quandam similitudinem & conformitatem tendat. Ipse est Patris æterni imago: nos ad Dei imaginem facti sumus: nec potest quisquam, ut idem affirmat, in hoc par esse filio.

Joan. 3.

MON. Audiui ego asserere eundem doctorem quicquid Christus operatur, id eiusmodi hominem operari. DISC. Sed ille idem alibi sic dicit. Iustus homo operatur, quicquid ipsa iustitia agit: idq; verum est, inquit, ubi iustus verus est iustitiæ vnigenitus sicut scriptum est: *Quod natum est ex carne, caro est: & quod natum est ex spiritu, spiritus est.* Atq; hoc ait, in solo Christo verum est, & non in vlllo alio homine. Non enim habet ille aliam quàm patris essentiã: nec quicquam creat Pater sine filio. Ergò quicquid agit Pater, id facit & filius. Porrò id in cunctis alijs hominibus, ait idem, falsum. Ex his dictis habes verborum eius veritatem. MON. Verba eius id subindicant, quicquid Christo collatum est, hoc etiam mihi collatum esse. DISC. Intellege de perfecta essentialis beatitudinis fruitione, sicut ipse Christus dicit: *Omnia dedit mihi Pater, & hæc omnia etiam nobis dedit, sed longè dissimili ratione.* Atque idem multis affirmat locis, habere Christum ea omnia ob incarnationem, nos verò per deformem vnionem. Habet ergo ea Christus tanto excellentius, quanto ea præclarior capere potuit. MONSTR. V. M. Inuenies apud hunc Doctorem negare illum omnem similitudinem & vnionem, atque nos nudos

Matth. 11.
Joan. 19.

nudos & similitudine destitutos, in ipsa nuda
Dei vnitate constituere.

DISC. Deest tibi haud dubiè lumen discre-
tionis illius, vnde supra diximus, vt homo de-
beat vnum fieri in Christo, & tamen manere
distinctus à Christo: atque vbi vnitus sit, seseq;
vniat & vnum sit, necdum ex interna illustra-
tione didicisti. Quod enim lumen, ordinem ac
discretionem tollit, id negat erumpentem fo-
ras multipliciter. Acuta consideratio & in-
telligentia tua, subtili ratione, naturalis lumi-
nis argumentis innititur. Naturale autem lu-
men diuinæ veritatis luci admodum simile est
in multis. Monstrum his auditis tacuit, & cum
submissa sui subiectione orabat Discipulum,
vt utilissimum hoc discrimen latius profe-
queretur. DISCIPVLVS respondit: Præci-
puum, quo te tuique similes laborare constat,
vitium est, quod rationalis veritatis nullum
verum habetis discrimen. Quod qui perspicuè
obtinere volet, nec in hos errores impingere,
quotidiè hæc quæ diximus, suos verset ob oca-
los, hoc ipso citra impedimentum sanctam ac
beatam vitam assecuturus.

*Quam præclarè se gerat, homo in omnibus
probe resignatus.*

CAPVT XII.

Post hæc Discipulus denuò sese ad eternam
veritatem serid conuertit, orans sibi ali-
quid dari discretionis, qua possent agno-
sci secundum externam viuendi rationem ho-
mines